

La massacre

Quan es va despertar, fins i tot abans de posar un peu fora de la seva tendeta, *Dena* ja sabia que seria un dia fred. El racó del bosc on havia decidit acampar estava a recer d'una cinglera que protegia la zona dels vents del nord però, tot i així, les gelades de la nit no havien donat treva. “Millor freda que mullada”, va pensar, ja que en dies anteriors, relativament més càlids, la neu s'havia colat entre els forats de les botes gastades i havia estat tremendament enutjós. Va recollir tot tan ràpid com va poder, tractant de minimitzar les empremtes de la seva estada allà i, rosegant les últimes glans que li quedaven, es va posar en camí.

“De pressa, nena llop”, seguia dient aquella veu al cap, “no miris enrere”.

No quedava res per a ella allà, a aquell costat de les muntanyes i, alhora, li aterria el que hi pogués haver més enllà. La veu s'entestava a repetir-li-ho: era una nena. Només una nena, prima i espantada. Així se sentia quan pressionava la gana, el fred, quan es descobria pensant en *Mamá* i les llàgrimes li humitejaven les galtes. Però en altres moments, quan mirava la lluna o les estrelles, quan feia cimera i empenia la baixada, *Dena* sabia que era molt més que una nena comuna i corrent.

No estava segura de quant de temps havia passat des que el ramat de llops havia atacat el campament. Aquells alemanys, com els deia *Papá* i els altres homes de la tribu, no havien tingut pietat. Atacant, mossegant, esquinçant i devorant a tots. A tots menys a ella.

No es podia permetre pensar-hi sovint perquè quan ho feia la paralizzava la por i aturar-se n'estava prohibit. Havia de seguir, seguir, seguir, un passet més, un quilòmetre més, un cim més. Sempre cap al sud, lluny. Lluny del que altres nens haurien anomenat *la llar*, no així la *Dena*.

Ella n'havia estat nòmada des que va néixer. El llinatge de *Papá* estava lligat a aquelles muntanyes i el seu origen es perdia en els temps. Ni els més vells de la tribu no sabien explicar quan de temps feia que hi-estaven. Sí que solien fer broma amb el futur, deien què ningú els arrancaria d'allà mentre el Sol sortís per l'est i la Lluna seguís canviant de forma. *Dena*

contemplava tots dos astres cada dia per orientar-se i se sentia temptada de riure per la ironia, però no en podia.

Per descomptat, la tribu no n'havia estat totalment aïllada de la resta del món. De vegades rebien forasters que els portaven novetats de Vila, coneixements útils per sobreviure al bosc, mercaderies, vi... Normalment aquests forasters canviaven les seves riqueses per carn o pells i marxaven aviat, però alguns s'havien enamorat d'aquella forma de vida. *Mamá* n'era l'exemple més recent. Ella no portava res material, només els seus coneixements com a llevadora, que havien salvat la vida a moltes mares i bebès en els darrers anys. Tampoc no va demanar res de la tribu, simplement es va enamorar del *Papá* i va decidir quedar-se. “I per què tanta feina?”, pensava *Dena*, “si tots aquests nens que vas salvar, totes aquestes dones, ara són morts, *Mamá*, morts”.

De vegades, mentre caminava, *Dena* intentava recordar el que havia passat els dies anteriors a *la massacre*, intentava entendre què havia pogut sortir malament.

Havien arribat en caure la nit, quan *Fil* començava la seva guàrdia. Aprofitant l'avantatge de la densitat del bosc, havien caigut sobre el campament des de la cantonada nord i havien esquinçat la gola de *Fil* abans que en pogués donar la veu d'alarma.

Després, tot havia estat caos, crits, mares trucant als seus fills, homes trucant a les seves dones. *Dom* havia arrossegat pells i troncs cap a la foguera que mantenien enmig de les tendes, intentant que el foc s'estengués amb l'esperança d'espantar els animals. *Sam* havia tret la seva ballesta. Tot en va. Eren moltíssims i, encara que flames i fletxes haguessin ferit i fins i tot matat uns quants, seguien apareixent més i més. *Papá* havia estat dels primers a caure, ja que la seva posició exigia que es posés a l'avantguarda de la defensa, i *Mamá* havia corregut al darrere d'el seu home sense pensar-ho dues vegades. *Dena* s'havia vist sola al mig de la bogeria i, mancant alguna mà amiga que pogués ajudar-la, havia agafat la motxilla que el *Papá* sempre en tenia preparada i havia començat a córrer cap al sud.

Era realment estrany. Els llops mai no s'havien comportat així. Recordava com les padrines de la tribu havien estat augurant que alguna cosa terrible passaria i com ella i els altres nens havien rigut: les padrines sempre auguraven desastres. Ja fos pel fred, per la calor, pel color dels rovellons o per la textura de l'escorça dels pins. Tot era un senyal d'alarma. I no obstant... Els últims mesos *Dena* havia començat a sentir i entendre més de les converses de les dones i, encara que ella sempre s'havia sentit còmoda a la tribu, començava a percebre que *Mamá* era sovint font de discòrdia entre les joves i les padrines. Les noies, en general, l'adoraven. Gaudien de les seves històries sobre la vida a Vila, els costums cortesans i les xafarderies dels gremis d'artesia: els adobers no suportaven els constructors i els constructors n'estaven farts dels privilegis dels orfebres. En general era una vida molt diferent de la de la tribu, molt més complexa, on *Mamá* mai havia encaixat, però que recordava a la perfecció com a part de la seva essència. Les padrines, en canvi, no eren tan impressionables. Altres viatgers els havien explicat abans tots aquells xàfeces, viatgers que no s'havien quedat a la tribu, que no s'havien integrat entre la seva gent ni havien volgut canviar res... Aquesta, es temia *Dena*, podia ser la clau. *Mamá* havia vingut per canviar les coses. Molts havien advertit el *Papá* abans que la prenguéss per esposa. Que n'era una forastera, que en semblava una bruixa, que no n'era de confiança... La posició del *Papá* com a Primer Caçador de la tribu li havia permès fer orelles sordes a aquests consells motivats, segons ell, per l'enveja, sense haver perdut gens ni mica de l'admiració que els altres homes sentien cap a ell. S'hi havia casat amb *Mamá* perquè així ho havia desitjat i, d'aquella unió, havia nascut al cap d'un any la *Dena*.

Però aquests deu anys més nens hi havien nascut. Només tres havien mort al part i només dues mares. La meitat de la seva vida, *Dena* havia anat assistint i ajudant la *Mamà*, i recordava bé l'últim d'aquells parts mortals, la tardor passada. El plor inconsolable de la *Myera* en saber que el nadó que ella i el *Jan* tant esperaven venia travessat, el ganivet, la sang, el cosset sense vida mig blavós... Havia estat un cop terrible per a *Dena*. També per a *Mamà*, que no acostumava a fracassar així. Però les padrines s'ho havien pres d'una altra manera. "Ve l'hivern, en seran dues

boques menys que alimentar, tot hi passa per alguna cosa", havien comentat. S'havien emportat els cossos per fer els rituals funeraris corresponents, com que era sempre la seva funció.

Els homes no estaven autoritzats a presenciar aquests rituals, ni tan sols el *Jan*, que havia perdut la seva dona i el seu fill, tenia dret a plorar-los. Eren sempre les padrines les que s'encarregaven, vetllant-hi els cossos durant la primera nit. La resta de la tribu observava una columna de fum al matí següent i el campament es desplaçava per mai tornar al mateix lloc.

El dolor als ulls del *Jan* havia convençut a *Dena*: volia ser llevadora, com la *Mamá*. Desitjava evitar aquest patiment a totes les famílies que fos possible. Gaudir la felicitat de les mares quan es miraven per primera vegada els seus petits i els prenien entre els seus braços. Presenciar dones poderoses creant VIDA. Després de *la massacre* encara ho tenia més clar: havia d'arribar a Vila per ingressar al gremi. Esperava que les antigues companyes de *Mamá* la-hi-acceptessin i si no... es buscaria la vida. Era una nena, però era forta i valenta.

Però el dolor als ulls del *Jan* la tardor passada havia despertat una altra cosa en la *Dena*.

Després de la nit de la vetlla, abans que homes i dones hagessin desmuntat el campament per marxar, no havia pogut evitar caminar sigil·losament en direcció a la columna de fum. Allí hi havia trobat l'esquelet calcinat de *Myera*, però no així del nadó. Procurant no ser vista ni escoltada havia rastrejat la zona a la recerca d'alguna pista d'on podria haver anat el cosset i el que hi-havia trobat li havia glaçat la sang: centenars d'empremtes de llops a tot arreu. Un ramat enorme, com mai no havia vist abans (però, per a la seva desgràcia, sí que va veure després, el dia de *la massacre*).

“Ara saps el nostre secret, nena llop, ara haureu de marxar de la nostra terra per mai tornar”.